

Hatıra

Yunus GÜLDEMİR

Hulûsi Efendi'nin Kedileri

“Ömrümde, böyle güzel bir kediye rastlamamıştım. Açık kahverengi, koyu kahverengi karışımı, öyle güzel tüyleri vardı ki. Dünyaya geldim geleli böyle güzel bir kediye ilk defa görüyordum.”

Kendilerine dinde ulu bir kişi derlerdi. Sağlığında kendisini ziyaret edemesem de bu ulu kişinin yaşadığı yerleri ziyaret etmek istedim. Bir zaman, bir seher vaktinde Hulûsi Efendi'nin yaşadığı mekânlara ulaşmak nasip oldu.

Bizi, camisinde imam olan oğulları karşıladı. Cami şadırvanının bir musiki gibi akan sularının sesi, bülbül seslerine eşlik ediyordu. Sabah namazını kıldıktan sonra efendi oğlu bizi evlerine buyur etti. Bize gösterilen küçük odada dinlenirken, odanın bir köşesinde, bir ayağını kaldırmış miyavlayan evin kedisi dikkatimi çekti. Ömrümde, böyle güzel bir kediye rastlamamıştım. Açık kahverengi, koyu kahverengi karışımı, öyle güzel tüyleri vardı ki. Dünyaya geldim geleli böyle güzel bir kediye ilk defa görüyordum. Hemen kucağıma aldım onu sevdim; sakat ayağını okşadım; yanımdaki arkadaşlarımdan birisi kedileri sevmiyor olacak ki davranışımı beğenmediğini söylese de ben kediye sevdim sevdim, içten mırıltılarla, miyavlamalarla o da beni sevdiğini söylüyor gibiydi.

Güzel bir sabah kahvaltısından sonra Hulûsi Efendi'nin evlerinin çevresini inceledik. Tohma Vadisi'ni, Vadideki ılıca kaynağını gördük. Kudret Hamamı denen havuzu, Tohma Vadisi'ni bu kutsal yere gelmeden önce gerçek rüyalarımda görmüş olduğumu hayretle hatırladım. Bu mekânların gerçekten kutsal yerler olduğu kararına vardım.

İşin en ilginç yanıysa Hulûsi Efendi'nin kedisi de hiç peşimi bırakmıyordu ne kadar efendinin evine girip çıktıysak o peşimdeydi. Yolumu kesiyor, miyavlayarak sakat ayağını gösteriyordu. Sevgime derinden sevgi veriyordu. Birileri; “Ne kadar severseniz, o kadar sevilirsiniz.” dediği doğrudu. Onu her gördüğüm yerde sevdim. Onu yıllar sonra şöyle bir şiir yazdım:

Güzeller güzeli; tütün, gözün var;
Seni yaratana bilmem mi, kedim
Kibar ayağına dikenmi battı
Akan gözyaşını silmem mi, kedim

Belki, Tekir adın; belki de Mestan.
Ezelden böyleyim, dar gönlüm hastan.
Çileler, dünyada gülîstan dosttan;
Hakikat yoluna gelmem mi, kedim.

Rabb'in cennetine, sıran geldimi;
Kıtmir'e dost olup, sen de gir emi.
Dar oldum, yıl oldu, geçtim gölgemi;
Erenler Sırrını bulmam mı, kedim.

Hulûsi Efendi; anıldığı gibi, gerçek, ulu bir din adamıydı. Din büyüklerinin kedileri sevdiklerini çok duymuştum. Kedileri, köpekleri sevmeyenler cennete giremez diye söyleyenler çoktu. Hayvanları sizde seviniz.